

РЕШЕНИЕ

№ 3238

гр. София, 25.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 04.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **2415** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на И. В. М. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Ж. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 306/07.02.2020 г., издадена от П. С. - младши автоконтрольор във 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на И. В. М. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството ѝ за управление на МПС №[ЕИК].

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган. Моли се да бъде прогласена нейната нищожност. Алтернативно е направено искане оспорената заповед за бъде отменена като незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител, адв. Ж. е постъпила молба, в която поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор във 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“-СДВР П. С. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура - редовно в съдебно заседание не изпраща

представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 07.02.2020 г., около 02.35 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят И. М. управлявал лек автомобил „Рено К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „А. лизинг България“. При извършена проверка от полицейски служители на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР срещу болница „С.“ същите установили, че е управлявал след употреба на алкохол. В 02.36 часа е изпробван с алкотест „Дрегер 7510“ с фабричен № ARDM-0212, като бил отчетен положителен резултат от 1,65 промила. На жалбоподателя е издаден талон за медицинско изследване № 0047352 за УМБАЛ „Св. А.“. В листа за преглед на пациента е записано, че жалбоподателят отказва да даде кръв за алкохолна проба, държи се грубо с персонала на СПО УМБАЛ „Св.А.“ и придружаващите го полицаи. /лист 9 от делото/

Съставен е Акт за установяване на административно нарушение № 363653/07.02.2020 г. Актът е връчен лично на нарушителя М., който е отказал да го подпише, като е отбелязано, че същият ще предостави допълнителни възражения. Допълнителни писмени възражения не са депозираны от жалбоподателя.

Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 306/07.02.2020 г., издадена от П. С. - младши автоконтрольор във 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на И. В. М. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл. 172, ал .2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството му за управление на МПС №[ЕИК].

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение № 363653/07.02.2020 г., съставен от Н. Л. – младши автоконтрольор във 02 група, 1 сектор при отдел „Пътна полиция“-СДВР; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР; Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи; Талон за изследване № 0047352; справка-картон на водача И. В. М.; докладна записка до началника на СДВР, подписана от Н. Л., лист за преглед на пациент, тест от техническо средство „А. Дрегер 7510“.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени

фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. директорът на СДВР е оправомощил да издават заповеди полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал.1 т. 1 от ЗМВР – служители на отдел „Пътна полиция“-СДВР. Предвид това, съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган. В тази връзка са неоснователни твърденията в жалбата, затова че издателят на акта е некомпетентен.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта.

Възражението, че оспорената заповед не отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, тъй като от същата не може да се установи каква е била посоката на движение на жалбоподателя, както и че същата не съдържа мотиви и описание на фактическата обстановка, е неоснователно. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на жалбоподателя, управлявания от него автомобил, индивидуализирано е техническото средство, с което е установена концентрацията на алкохол, поради което е мотивирана.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати процесуални нарушения.

Съгласно чл. 171, ал. 1, т. 1 б. "б" от ЗДвП / в приложимата му редакция/, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо

средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В акта за установяване на административно нарушение е посочено, че водачът виновно е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от Закона за движение по пътищата. От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 07.02.2020 г. жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила, а именно с концентрация на алкохол в кръвта в количество 1,65 промила, установено с техническо средство „А. дрегер 7510“ с № ARDM-0212. В тази посока съдът кредитира изцяло съставения АУАН, както и приложеният тест на техническото средство /лист 13 от делото/.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Жалбоподателят, не ангажира доказателства, въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и наличието на отчетената концентрация на алкохол в кръвта му чрез техническо средство изследване над посочените над 0,5 промила.

Неоснователно е възражението, че не е възможно да бъде установена действителната воля на административнонаказващия орган, както и че актът за установяване на административно нарушение е издаден непосредствено преди издаването на оспорената заповед, поради което не може да се установи въз основа на кой акт е иззето свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя.

Заповедта за прилагане на принудителна административна мярка и актът за установяване на административно нарушение са издадени в един и същи ден. Доколкото актът за установяване на административно нарушение е основание за издаване на заповедта за налагане на принудителна административна мярка, то тя следва да бъде издадена след съставянето на акта. По делото няма данни процесната заповед да е била издадена преди съставянето на акта за установяване на административно нарушение. Издаването на акта за установяване на административно нарушение и заповедта за прилагане на принудителна административна мярка в един и същи ден не нарушава правото на защита на лицето, тъй като актът за установяване на административното нарушение му е връчен и то е било запознато с неговото съдържание, което е ясно и непротиворечиво, съобразно законовите изисквания.

От съдържанието на процесната заповед безспорно се установява, че свидетелството за управление на МПС е иотнето на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП, съгласно който налагането на принудителните административни мерки от ръководителите на службите за контрол се извършва чрез отнемане на документите по чл. 165, ал. 2, т. 1 и чл. 166, ал. 2, т. 1, както и отнемане на табели с регистрационен номер по чл. 165, ал. 2, т. 2. Процесната принудителна административна мярка – отнемане на

свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца е наложена с оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка, което безспорно се установява от съдържанието на заповедта.

В оспорената заповед е посочено основание, на което са отнема свидетелството за управление на МПС, а именно чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП, поради което не се препятства правото на защита на жалбоподателя, каквото твърдение се съдържа в жалбата.

Неоснователно е възражението, че от издадените актове – акт за установяване на административно нарушение и заповед за прилагане на принудителна административна мярка, не може да се установи каква е била концентрацията на алкохол в кръвта. Видно от АУАН, както и от приложения текст на А. Дрегер 7510 /лист 13 от делото/, концентрацията на алкохол в кръвта на жалбоподателя е била 1,65 промила. От жалбоподателя в настоящото производство не са ангажирани доказателства, които да оборят възприетите и изложени факти в АУАН.

Възражението, че жалбоподателят е тестван няколко пъти, като това не е отразено, а устройството е дало различни показания, които не са съобщени на жалбоподателя, съдът намира за недоказано. От значение при преценката на законосъобразността на процесната заповед е отразеното в АУАН, тъй като същият не е оборен по съответния процесуален ред.

Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171,т.1 б.“б“ от ЗДвП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. В. М. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Ж. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 306/07.02.2020 г., издадена от П. С. - младши автоконтрольор във 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“-СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на И. В. М. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца и на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е отнето свидетелството ѝ за управление на МПС №[ЕИК].

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП /редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./.

СЪДИЯ: